

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

The first step of government intervention was transformation of industry from import substitute industrialisation (inward-looking) to an export-oriented strategy (outward-looking) through centrally developed programmes (five year plans). At this stage, extensive policies supporting domestic industry contributed to the vitalisation of the private sector. Furthermore, alongside industrial growth, the economic situation of Korea also was radically improved. A realistic exchange rate, which was intended to generate profit in terms of export activities, was achieved by comparative advantage in labour-intensive industries. Increasing interest rates enabled the economy to invest more by mobilising savings (Chang, 1993). Policy-makers re-organised the industry map in Korea, integrating inefficient firms and ensuring that private firms had efficient structures in terms of competitions, productivity, and labour.

In my opinion, Korea's state intervention brought about successful economic growth and development. In contrast, the power of policy-makers caused rent-seeking, influence-peddling, and the diversion of entrepreneurial efforts away from productive activity. Furthermore, I would like to point out that the Confucianism culture of Korea was the most important factor about rapid growth. After Korean War, Korea was one of the poorest countries in the world. Policy-makers and citizens were eager to overcome poverty for the next generation. This was a very strong motivation among people to achieve higher education and to work long hours. Even though the old generation could not achieve higher education and did not have enough food, they were devoted to their children and supported education. As a result, Korean has recently come to achieve the highest education ranking by Organisation for Economic Cooperation and Development's (OECD) Programme for International Student Assessment (PISA). This means that Korean state and multinational firms sustain outstanding human resources. The competitiveness of an economy crucially depends on the quality and performance of its labour market. A well-organised labour market enables rapid and effective allocation of workers to their most efficient use at a minimum social and economic cost (Miyagiya, 1991).

Until recently, the government maintained pervasive trade restrictions and subsidies as well as control over the allocation of domestic and foreign credit. Korea shows clearly that government intervention can work well if done properly.

REFERENCES:

- Yoo, Jung-ho, 1990. The industrial policy of the 1970s and the Evolution of the Manufacturing Sector in Korea, Korea Development Institute Working paper No. 9017. Korea Development Institute, Seoul.
- Young, Soogil, 1988. Trade Policy Problems in the Republic of Korea and Their Implications for Korea-US Cooperation, Korea Development Institute Working Paper No. 8821, Korea Development Institute, Seoul.
- Young, Soogil, 1989. Trade Policy Problems of the Republic of Korea and The Uruguay Round, Korea Development Institute Working Paper No. 891, Korea Development Institute, Seoul.
- Rhee, Sungsup, 1987. Policy Reform of the Eighties and Industrial Adjustment in the Korean Economy, Korea Development Institute Working paper No. 8708, Korea Development Institute, Seoul.
- World Bank 1988. World Development Report 1988, New York, Oxford University Press.
- Ha-Joon, Chang, 1993. The political economy of industrial policy in Korea, Cambridge Journal of Economics, 1993, 17, 131-157.
- Radošević, S. (2012) Innovation Policy Studies Between Theory and Practice: A Literature Review Based analysis, STI policy review, STEPI. Available from: <http://www.stepi.re.kr/app/publish/view.jsp?cmsCd=CM0023&categCd=A0506&ntNo=9&sort=PUBDATE&sd=&edt=&src=&srcTemp=&opt=N&currPg=1> [Accessed: 6 Jan 2013]
- Dornbusch, R., and Y. C. Park. (1987). "Korea Growth Policy." Brookings Papers on Economic Activity 2,389-444.
- Jong-Wha, Lee (1996), Government Interventions and Productivity Growth, Journal of Economic Growth, 1: 391-414.
- SM Collins, WA Park (1988), External debt and macroeconomic performance in South Korea, Working Paper No. 2596, NATIONAL BUREAU OF ECONOMIC RESEARCH
- Balassa, B. 1988. The lessons of East Asian development: an overview, Economic Development and Cultural Change, vol. 36, no. 3, Apr. 1988, Supplement
- Kim, K. S. (1988). Economic Effects of Import Liberalization and Industry Adjustment Policies (in Korean). Seoul: Korea Development Institute.
- Collins, S. M., and W. A. Park. (1989). "External Debt and Macroeconomic Performance in South Korea" In J. Sachs and S. Collins (eds.), Developing Country Debt and Economic Performance. Chicago: University of Chicago Press
- Kwack, T. W. (1985). Depreciation System and Capital Gain Tax (in Korean). Seoul: Korea Development Institute.
- Lee, S. H. 1985. Gookka, Kyegup mit jaban chookjok (The state, classes and capital accumulation), in Choi, J. J. (ed.), Hanguok Jabonjui wa Gookka (Korean Capitalism and the State), Seoul, Han wool
- Byun, B.-M. and B.-H. Ahn, 1989. Growth of the Korean semiconductor industry and its competitive strategy in the world market, Technovation 9(8), 635-655.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО: СУТНІСТЬ, ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД, МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Дмитриченко Л.І. д.е.н., професор, завідувач кафедри економічної теорії Донецького національного університету (Україна)

Брайловський І.А., кандидат економічних наук, докторант кафедри економічної теорії Донецького національного університету (Україна)

Дмитриченко Л.І., Брайловський І.А. Державно-приватне партнерство: сутність, закордонний досвід, механізм реалізації в Україні.

У статті розглядається сутність економічної категорії «державно-приватне партнерство». На підґрунті аналізу історичних основ формування й розвитку системи відносин держави й приватного бізнесу, а також спираючись на публікації провідних дослідників даної проблеми, автори статті критично осмислюють існуючі підходи та формують власну позицію щодо сутності й механізму використання державно-приватного партнерства в Україні. Визначено загальнометодологічні підходи у дослідженні приватно-державного партнерства. Доведено нетотожність даної категорії з низкою категорій, що використовують як синоніми, а саме: з муніципально-приватним партнерством, приватно-суспільним партнерством, приватно-державною кооперацією, публічно-приватним партнерством, суспільно-приватним партнерством, партнерством держави і приватного сектору. Визначено умови мотивації приватного сектору до співпраці з державою й механізм її (співпраці) розвитку.

Ключові слова: державно-приватне партнерство (ДПП), державний сектор, приватний сектор, механізми розвитку ДПП, інституціональні основи ДПП, суспільство, потреби, інтереси.

Дмитриченко Л.І., Брайловський І.А. Государственно-частное партнёрство: сущность, зарубежный опыт, механизм реализации в Украине.

В статье рассматривается сущность экономической категории «государственно-частное партнёрство». На платформе анализа исторических основ формирования и развития системы отношений государства и частного бизнеса, а также опираясь на публикации ведущих исследователей данной проблемы, авторы статьи критически осмысливают существующие подходы и формулируют собственную позицию относительно сущности и механизма использования государственно-частного партнёрства в Украине. Определены общеметодологические подходы к исследованию государственно-частного партнёрства. Обоснована нетождественность данной категории с рядом категорий, используемых как синонимы, а именно: с муниципально-частным партнёрством, частно-общественным партнёрством,

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

частно-государственной кооперацией, публично-частным партнёрством, общественно-частным партнёрством, партнёрством государства и частного сектора. Определены условия мотивации частного сектора к сотрудничеству с государством и механизм его (сотрудничества) развития.

Ключевые слова: государственно-частное партнёрство (ГЧП), государственный сектор, частный сектор, механизмы развития ГЧП, институциональные основы развития ГЧП, общество, потребности, интересы.

Dmytrychenko L.I., Braylovskiy I.A. State-private partnership: the essence, foreign experiment, mechanism of realisation in Ukraine.

The article deals with the essence of economic categories "public-private partnership". Foundation on the analysis of historical basis of forming and development of system connection State and private business, on the publications of leading researchers in this field, authors critically interprets existing approaches and formulate their own positions about the essence, foreign experiment, mechanism of realisation in Ukraine. In the article defined common methodological approach to research of state-private partnership (SPP). Grounded not identification state-private partnership with others categories, which use as synonyms: municipal-private partnership, private-social partnership, private-state cooperation, public-private partnership, social-private partnership, partnership State's and private sectors. Defined the conditions to motivation collaborate of private sector with State and mechanism development it.

Keywords: state-private partnership (SPP), State's sector, private sector, the mechanism of development SPP, institutional base of development SPP, society, needs, interests.

Постановка проблеми. Не зважаючи на те, що з давніх часів широко розповсюдженими були відносини держави з приватним бізнесом, економічна категорія «державно-приватне партнерство» виникла нещодавно, отже її наукова парадигма ще знаходиться у стадії становлення. Історично система відносин державно-приватного партнерства формувалася, починаючи з галузі служб міського господарства й поступово проникаючи (у міру зростання значимості для суспільства) у сферу транспортних послуг та в інші галузі. Наприклад, державна влада Франції в XVI столітті намагалася використовувати приватних підприємців, щоб розбудувати за власний рахунок і під власним контролем економічну діяльність, що забезпечувала б комунальне обслуговування громадян. Подальшого фундаментального розвитку теорія державно-приватного партнерства набула в середині XIX століття. А початок її активного використання на практиці припав на 80-90-ті роки минулого століття [1, с. 56].

Наукове осмислення взаємодії держави й приватного сектору сприяло виникненню концепції «state-private partnership» (державно-приватне партнерство). На сьогоднішній день механізм державно-приватного партнерства використовується майже в 100 країнах світу. Інтерес до нього є цілком закономірним підсумком економічної еволюції. Проте, щодо наукового визначення сутності й економічного змісту даної системи економічних відносин, то дотепер мають місце розбіжності точок зору на державно-приватне партнерство як економічну категорію.

У вітчизняній і закордонній науковій літературі, законодавстві і практичних матеріалах наводяться різні визначення ДПП. Загалом, розуміння ДПП у міжнародних рамках ґрунтується на Декларації тисячоріччя ООН, прийнятій в 2000 році, та на Монтерейському консенсусі 2002 року. Щодо уявлення міжнародних організацій, то сутність даного механізму полягає в здійсненні публічних інфраструктурних заходів, спрямованих на сталий розвиток, шляхом проектного фінансування і проектної реалізації з використанням приватних інвестицій і на умовах перенесення ризиків з державного сектору в приватний. В Україні при відсутності звичних і відпрацьованих у Європі механізмів захисту приватних інвестицій таке трактування може привести до небажання приватного капіталу брати участь у проєктах ДПП, оскільки посиляється винятково на інтереси державної сторони. Така ситуація актуалізує наукове дослідження щодо означеного предмету даної статті.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Аналіз державно-приватного партнерства як економічного феномену досліджували насамперед вчені дальнього зарубіжжя – Е.Сава, Е.Кляйн, Г.Тейсман, М.Геррард та А.Акинтоє.

Велику увагу державно-приватному партнерству приділяють російські вчені. Так, А.Вайшнурс досліджує міжнародний досвід державно-приватного партнерства [2]. В.Варнавський аналізує різні аспекти державно-приватного партнерства – від з'ясування методологічних основ формування, його сутності як економічної категорії, до форм реалізації, конкретних проєктів і ризиків [3-6]. Політико-правовий аспект державно-приватного партнерства досліджує М. Вілісов [7]. Є.Махортов представляє державно-приватне партнерство в аспекті форм відносин влади та бізнесу [8].

Серед українських вчених проблему державно-приватного партнерства мало хто досліджує. Проте, заслуговують на увагу наукові статті О.Головінова і Л.Дмитриченко, у яких розкриваються теоретичні засади та прикладні аспекти державно-приватного партнерства [9-10]. Нажаль, з прийняттям Закону України «Про державно-приватне партнерство» ситуація щодо наукового осмислення й уточнення сутності й економічного змісту даної категорії принципово не змінилася.

Метою статті є визначення сутності категорії «державно-приватне партнерство», з'ясування економічного змісту державно-приватного партнерства і механізмів його реалізації в Україні на основі дослідження публікацій провідних фахівців і досвіду використання у провідних країнах світу.

Виклад основного матеріалу. Серед фахівців немає чіткого розуміння терміну «public-private partnership». В економічній літературі можна зустріти наступні варіанти, які використовуються як синоніми: приватно-державне партнерство, державно-приватне партнерство, муніципально-приватне партнерство, приватно-суспільне партнерство, приватно-державна кооперація, публічно-приватне партнерство, суспільно-приватне партнерство, партнерство держави і приватного сектору [11, с. 16].

У закордонних наукових економічних працях термін «державно-приватне партнерство» визначається по-різному: в континентальній Європі використовується абревіатура Public-Private Partnership (PPP), тоді як в США і Канаді — позначення P3 або рідше — P-P Partnerships, у Великобританії застосовується термін «приватна фінансова ініціатива» (Private Finance Initiative — PFI). У Франції впродовж довгого часу використовувався термін «концесія» для позначення певних моделей ДПП, поширених в країні. На наш погляд, існування різноманітних варіацій назви одного й того ж механізму ускладнює формування загального поняття «державно-приватне партнерство», а також не додає позитиву щодо обміну досвідом в цій сфері.

Зауважимо, що визначення сутності державно-приватного партнерства має певні особливості залежно від методологічного підходу, на якому ґрунтується позиція того чи іншого автора. Так, російський учений В.Г.Варнавський, який у Росії визнається найавторитетнішим фахівцем з питань ДПП, в одній із своїх робіт визначає цю категорію наступним чином: «Державно-приватне партнерство являє собою юридично закріплену форму взаємодії між державою і приватним сектором відносно об'єктів державної і муніципальної власності, а також послуг, що виконуються і надаються державними і муніципальними органами, установами, підприємствами з метою реалізації суспільно-значимих проєктів у широкому спектрі видів економічної діяльності» [3, с. 12]. На наш погляд, у даному визначенні досить вірно сформульована об'єктна площина економічних відносин. Проте, дане визначення схиляється до правових концепцій і в ньому не враховані відмінності ДПП від державних форм економічної діяльності, якими є оренда державного майна або державне замовлення.

Деякі російські дослідники визначають державно-приватне партнерство як «середньострокове або довгострокове співробітництво між суспільним і приватним сектором, у рамках якого відбувається вирішення політичних завдань на основі об'єднання досвіду та експертизи декількох секторів і поділу фінансових ризиків та вигід» [11, с.16].

З погляду Д.Будойса, державно-приватне партнерство – це довгострокове співробітництво державних установ, які виконують суспільні завдання, і приватних підприємств, при якому кожний з партнерів привносить свої наявні ресурси, щоб досягати спільних і окремих цілей [12, с.4].

На нашу думку, дані визначення носять прикладний характер і не розкривають економічної сутності явища. ДПП в даному

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

випадку розглядається як формалізована кооперація державних і приватних структур, спеціально створювана під певні завдання, що і спирається на відповідні домовленості сторін, тобто, дані визначення мають характер прикладних, оскільки розглядають безпосередні аспекти взаємодії сторін.

Розглядаючи визначення державно-приватного партнерства різними дослідниками і організаціями, можна відзначити три головних напрямки підходів до оцінки даної категорії: *правовий, функціональний і мікроекономічний*. Автори, що схильні до визначення державно-приватного партнерства як правової категорії, головну увагу зосереджують на її законодавчих аспектах, на юридичних формах співробітництва. Прибічники функціонального напрямку визначення сутності державно-приватного партнерства зосереджують увагу на тому, що саме конкретно буде зроблено в рамках ДПП. Дослідники мікроекономічного напрямку аналізу державно-приватного партнерства зосереджують увагу переважно на категоріях певного рівня виробництва, де відбувається державно-приватне партнерство.

Така класифікація підходів до визначення категорії «державно-приватне партнерство» дає підставу для висновку: визначення сутності даної категорії формувалося на організаційно-інституційному підґрунті реалізації економічних відносин держави і приватного сектора в рамках певних форм ДПП; на підґрунті розмежування власності державного та приватного секторів; на підґрунті розподілу функцій, прав, обов'язків і ризиків між державою й приватним сектором при виконанні певних проектів в рамках ДПП.

Безсумнівно, існування чітких правових формальних правил в інституціональній системі – важлива передумова для мотивації приватного сектору на вступ у державно-приватне партнерство. Важливо відзначити, що в ДПП необхідно чітко дотримуватися балансу інтересів, тому що очевидні суперечності між обслуговуванням суспільних інтересів і одержанням прибутку. Тому тільки зрілість громадянського суспільства, розвиненість громадських інститутів, сильне правове поле і прозорість діяльності можуть розв'язати ці суперечності й забезпечити баланс між інтересами держави й приватного сектору.

Грунтуючись на аналізі існуючих трактувань концепції «державно-приватне партнерство», а також спираючись на досягнення економічної думки, спробуємо сформулювати визначення економічної сутності даної категорії та виокремити її головні складові.

При визначенні категорії «державно-приватне партнерство» перш за все має бути дана відповідь на запитання «що це?», відображені основні цілі й принципи формування такого партнерства, інтереси сторін-учасниць, принципові аспекти їх взаємодії. Щодо прав і обов'язків кожної із сторін-учасниць, масштабів проектів, які базуються на даній категорії, термінів їх реалізації, галузевих особливостей, регламенту юридичного оформлення взаємин та інші специфічні властивості для формування даного визначення як економічної категорії, на нашу думку, є вторинними. Вважаємо, що визначення ДПП повинно спиратися на вивчення сутності та взаємодії наступних економічних категорій: потреби, інтереси, учасники, ресурси, система відносин та форми взаємодії. Розглядаючи категорію «потреби», вважаємо підкреслити наступне. Вважаємо, що внутрішнім збудником активності суспільства в даний час виступають наявні певні потреби – наявна необхідність в чому-небудь, об'єктивно потрібному для підтримки життєдіяльності й розвитку людини, колективу, нації, суспільства в цілому. На певному етапі, потреби набувають форми інтересів. Держава виступає в якості інституту узагальнення й реалізації суспільних потреб та інтересів (рис. 1).

Учасниками економічної взаємодії, яка реалізується у формі державно-приватних партнерств, є суб'єкти державного та приватного секторів економіки, з можливою участю третіх сторін. При цьому, державний сектор виступає в ролі замовника, а приватний – в ролі виконавця замовлення. Державний сектор економіки в проектах ДПП може бути представлений органами центральної, регіональної та місцевої виконавчої влади, залежно від масштабів проекту. Приватний сектор – одним або декількома приватними економічними агентами. В певних випадках, до участі в підготовці та реалізації проектів ДПП можуть залучатися треті особи: науковці, експерти, кредитори, постачальники, аудитори тощо.

Держава в проектах ДПП повинна, по-перше, відігравати роль творця справедливих «правил гри» (законодавчу роль); по-друге, – об'єктивного арбітра (контрольно-ревізійну роль), що стежить за дотриманням правил кожної із сторін; по-третє, роль специфічного бізнес-партнера, який бажає одержати різні переваги від співробітництва з приватним бізнесом. Зараз же український приватний бізнес з причин, що залежать від держави, відіграє роль повністю залежного від нього пасивного учасника, тоді як справді міцне й довгострокове партнерство можливе лише за умови дотримання рівнозначної обопільної вигоди.

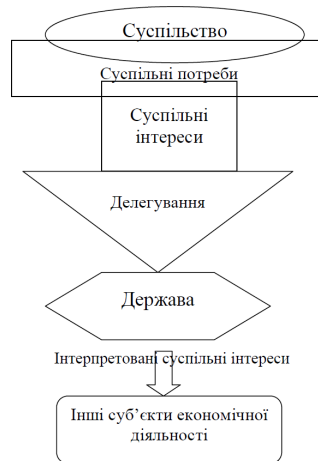

Рис. 1. Інтерпретація і донесення суспільних інтересів державою до інших суб'єктів економічної діяльності (авторська розробка)

Держава, будучи уособленням, виразником і «реалізатором» суспільства та його інтересів, має в своєму розпорядженні певні ресурси – речові, неречові; виробничі, фінансові та ін. Досить часто виникає ситуація, коли державний сектор не в змозі реалізувати інтереси суспільства через відсутність певного виду ресурсів і/або через нерациональне їх використання. Одночасно, приватний сектор має в своєму розпорядженні ресурси, які відсутні у державного і володіє інструментами більш раціонального їх використання. Потреба в поєднанні ресурсів державного і приватного секторів і засобів їх використання є ще однією причиною появи ДПП. При цьому, важливу роль починають відігравати інтереси уже конкретних економічних суб'єктів – держави і приватного підприємця.

Розвиток партнерства держави і бізнесу обумовлюють наступні обставини: держава не має достатньо коштів для модернізації, обслуговування і розширення інфраструктури, яка знаходиться в державній власності, багато держав в останні роки зменшили ступінь державного втручання в економіку; більш ефективним власником в економічній теорії завжди вважався приватний бізнес, а не держава. Крім того, приватний власник має певний економічний інтерес – одержання прибутку та одержання конкурентних переваг за рахунок освоєння таких економічних ніш, які до того або не були представлені на ринку, або знаходилися у виключному володінні держави. Одне з важливих завдань у рамках ДПП – таке узгодження інтересів учасників, яке дозволило б кожному з них реалізувати власні потреби з мінімальними втратами.

Висновки:

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

1. Під державно-приватним партнерством розуміються будь-які офіційні відносини або домовленості на фіксований (строковий) період часу між державними і приватними учасниками. Тут обидві сторони взаємодіють у процесі ухвалення рішення і співінвестують обмежені ресурси – гроші, персонал, устаткування і інформацію для досягнення конкретних завдань у певній галузі науки, технології та інновацій.

2. Як економічна категорія державно-приватне партнерство являє собою систему взаємовигідного економічного співробітництва державного і приватного секторів економіки, з можливістю залучення третіх осіб, заснованих на прагнучій до максимальної ефективності реалізації економічних потреб та інтересів сторін в умовах обмеженості ресурсів окремо взятої сторони та можливості їх ефективного використання, певним чином організаційно-юридично оформлених.

3. Дане визначення, на наш погляд, містить важливі елементи державно-приватного партнерства, описані різними авторами. Державно-приватне партнерство є довгостроковим взаємовигідним контрактом між державним органом влади і приватним сектором з метою створення суспільної інфраструктури і надання на її основі послуг. Протягом реалізації контракту використовуються матеріальні й нематеріальні ресурси державного та приватного секторів; розділяються ризики, обов'язки, права, а також вигоди між державою і приватним сектором. Вимоги до результату державно-приватного партнерства визначаються державою.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Тазабеков, А.Т. Изучение мирового опыта государственно-частного партнерства как важная предпосылка дальнейшего экономического развития Казахстана / А.Т. Тазабеков // Экономическое обозрение. – 2005. – №2. – С. 56.
2. Вайшнурс А. От крупных проектов к более мелким. ГЧП: международный опыт /А.Вайшнурс // Строительство и городское хозяйство в Санкт-Петербурге. – № 105. – Спб, ноябрь 2012.
3. Варнавский В.Г. Государственно-частное партнерство. В 2-х томах. Том 1 /В.Г.Варнавский – М.: ИМЭМО РАН, 2009.
4. Варнавский В.Г. Государственно-частное партнерство в России: проблемы становления /В.Г.Варнавский // Отечественные записки. – М., 2011.
5. Варнавский В.Г. Концептуальные экономические и правовые основы концессионной деятельности / В.Г.Варнавский // Полемика. – № 13. – М., 2010.
6. Варнавский В.Г. Партнерство государства и частного сектора: формы, проекты, риски /В.Г.Варнавский. – М.:Наука, 2011.
7. Вилисов М.В. Государственно-частное партнерство: политико-правовой аспект / М.В.Вилисов / Центр проблемного анализа и государственно-управленческого проектирования. – М., 2013.
8. Махортов Е.А. Государственно-частное партнерство как форма отношений власти и бизнеса в России / Е.А.Махортов. – М., 2013.
9. Головінов О.М. Теоретичні засади і прикладні аспекти державно-приватного партнерства /О.М.Головінов, Л.А.Дмитриченко // Економіка і держава: Міжнародний науково-практичний журнал. – Київ, 2010. – № 9. – С. 4-9.
10. Головінов О.М. Науково-практичні аспекти державно-приватного партнерства в освіті /О.М.Головінов, Л.А.Дмитриченко // Економіка та право: науковий журнал. – 2013. – № 1(35). – С. 84-89.
11. Татаркин, А.И. Теоретические основы государственно-частного партнерства / А.И. Татаркин, О.А. Романова, Ю.Г. Лаврикова // Бизнес, менеджмент право. – 2005. – №1.
12. Budaus D. Public Private Partnership as innovative-organisation form / Dietrich Budaus. – Heidelberg, 1998.

РИСКИ ДЛЯ ГОСУДАРСТВЕННЫХ ФИНАНСОВ ГОСУДАРСТВ-УЧАСТНИКОВ СНГ В СВЕТЕ ТЕКУЩЕЙ МИРОВОЙ НЕСТАБИЛЬНОСТИ

Дроняева А.Н. доцент кафедры «Международная экономика» Донецкого национального университета, к.э.н. (Украина)

Дроняева Г.М. Ризики для державних фінансів держав-учасників СНД у світлі поточної світової нестабільності.

Загострення боргової кризи в другій половині 2011 року зробило негативний вплив на економічну ситуацію в розвинених країнах. У країнах темпи зростання також знизилися через погіршення зовнішніх умов і ослаблення внутрішнього попиту. Найбільші негативні вторинні ефекти очікуються в Центральній і Східній Європі зважаючи на тісні торговельні і фінансові зв'язки регіону з країнами зони євро. Економічна динаміка СНД, прискорило зростання ВВП в 2011-2012 рр., дещо виділяється із загальносвітового тренда. Проте зміни, що мали місце за минулі три роки, не підсилюють стійкості національних економік до можливих негативних подій. На даний момент існує кілька глобальних факторів ризику глибокої рецесії у світовому масштабі. По-перше, можливе подальше поглиблення боргової кризи євросони. По-друге, не виключено виникнення кризи довіри, обумовленого недостатньою розробкою і реалізацією планів середньострокової бюджетної консолідації на федеральному рівні США. По-третє, не виключений великий боргова криза на рівні штатів і муніципалітетів США.

Ключові слова: державні фінанси, країни СНД, платоспроможність, боргові зобов'язання, криза

Дроняева А.Н. Риски для государственных финансов государств-участников СНГ в свете текущей мировой нестабильности.

Обострение долгового кризиса во второй половине 2011 года оказало негативное влияние на экономическую ситуацию в развитых странах. В развивающихся странах темпы роста также снизились из-за ухудшения внешних условий и ослабления внутреннего спроса. Наибольшие негативные вторичные эффекты ожидаются в Центральной и Восточной Европе ввиду тесных торговых и финансовых связей региона со странами зоны евро. Экономическая динамика СНГ, ускорившего рост ВВП в 2011-2012 гг., несколько выделяется из общемирового тренда. Однако изменения, имевшие место за прошедшие три года, не усилили устойчивость национальных экономик к возможным негативным событиям. В настоящий момент существует несколько глобальных факторов риска глубокой рецессии в мировом масштабе. Во-первых, возможно дальнейшее углубление долгового кризиса еврозоны. Во-вторых, не исключено возникновение кризиса доверия, обусловленного недостаточной разработкой и реализацией планов среднесрочной бюджетной консолидации на федеральном уровне США. В-третьих, не исключен крупный долговой кризис на уровне штатов и муниципалитетов США.

Ключевые слова: государственные финансы, страны СНГ, платежеспособность, долговые обязательства, кризис

Dronyayeva G. Risks to the public finances of CIS member states in the light of the current global instability.

Worsening debt crisis in the second half of 2011 had a negative impact on the economic situation in developed countries. In developing countries, growth has also declined due to the worsening external environment and weakening domestic demand. The greatest negative secondary effects are expected in Central and Eastern Europe, because of the close trade and financial ties with the countries of the region the euro zone. Economic dynamics of the CIS, to accelerate the growth of GDP in 2011-2012. Several stand out from the global trend. However, the changes that have taken place over the past three years, has strengthened the stability of national economies to the possible adverse events. Currently, there are several risk factors for global deep recession globally. First, perhaps the further deepening of the eurozone debt crisis. Secondly, it is possible the emergence of a crisis of confidence due to the lack of development and implementation of plans for medium-term fiscal consolidation at the federal level, the United States. Third, is not excluded major debt crisis at the level of U.S. states and municipalities.

Keywords: public finance, CIS states, solvency, debt liabilities, crisis

Период с 2007-го по текущий год отличался повышенной турбулентностью в мировой экономике. В течение последних двух лет